

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Gemeente ‘s-Hertogenbosch przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-92/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 5 ust. 7 lit. a) — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Pojęcie „dostawy dokonanej odpłatnie” — Pierwsze zasiedlenie przez gminę lokalu zbudowanego dla niej na gruncie będącym własnością gminy — Działalność w charakterze władzy publicznej i w charakterze podatnika]

(2014/C 409/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeente ‘s-Hertogenbosch

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, w której gmina dokonuje pierwszego zasiedlenia budynku, którego budowę zleciła na należącym do niej gruncie i który zamierza ona wykorzystywać w 94 % jego powierzchni na potrzeby swojej działalności w charakterze władzy publicznej i w 6 % tej powierzchni na potrzeby swojej działalności w charakterze podatnika, z tego w 1 % w odniesieniu do transakcji zwolnionych z podatku niedających prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej. Jednakże późniejsze wykorzystanie budynku na potrzeby działalności gminy może prowadzić do powstania prawa do odliczenia podatku zapłaconego z tytułu przewidzianego w tym przepisie przeznaczenia wyłącznie w części odpowiadającej wykorzystaniu go do celów transakcji podlegających opodatkowaniu, zgodnie z art. 17 ust. 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – A przeciwko B i in.

(Sprawa C-112/13) ⁽¹⁾

[Artykuł 267 TFUE — Konstytucja krajowa — Obowiązkowe postępowanie wpadkowe w sprawie kontroli zgodności z konstytucją — Badanie zgodności ustawy krajowej zarówno z prawem Unii, jak i z krajową konstytucją — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Brak znanego miejsca zamieszkania lub znanego miejsca pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Prorogacja jurysdykcji w wypadku wdania się w spór przez pozwanego — Kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu]

(2014/C 409/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B, C, D, E, F, G, H

Sentencja

1) Prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym sądy powszechne orzekające w drugiej lub w ostatniej instancji muszą – w wypadku gdy uważają, że ustawa krajowa jest niezgodna z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – wnieść w toku postępowania wnioski do trybunału konstytucyjnego o uchylenie ustawy ze skutkiem erga omnes, zamiast odstąpić od jej stosowania w danej sprawie, jeśli priorytetowy charakter tego postępowania w sprawie kontroli zgodności z konstytucją stanowi przeszkodę dla wykonania przez te sądy powszechne ich uprawnienia do zwrócenia się do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi lub dla spełnienia ich obowiązku w tym zakresie, zarówno przed wniesieniem takiego wniosku do sądu krajowego sprawującego kontrolę zgodności z konstytucją ustaw, jak i, w danym wypadku, po wydaniu orzeczenia dotyczącego wspomnianego wniosku przez ten sąd. Natomiast prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, gdy wspomnianym sądom powszechnym pozostawiono swobodę:

- zwrócenia się do Trybunału z każdym pytaniem prejudycjalnym, jakie uważają za niezbędne, na każdym etapie postępowania, który uznają za odpowiedni, nawet po zakończeniu postępowania wpałkowego dotyczącego ogólnej kontroli ustaw;
- przyjęcia każdego niezbędnego środka w celu zapewnienia tymczasowej ochrony sądowej praw gwarantowanych przez porządek prawny Unii; oraz
- odstąpienia, po zakończeniu takiego postępowania wpałkowego, od stosowania rozpatrywanego krajowego przepisu ustawowego, jeżeli uważają go za niezgodny z prawem Unii.

Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym może być interpretowane zgodnie z tymi wymogami prawa Unii.

2) Artykuł 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, analizowany w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że – w wypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem krajowym sąd krajowy ustanawia kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu na rzecz pozwanego, któremu nie doręczono pisma wszczynającego postępowanie ze względu na brak znanego miejsca zamieszkania – wwanie się w spór kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu nie stanowi uzasadniającego jurysdykcję krajową tego sądu wwanie się tego pozwanego w spór w rozumieniu art. 24 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Technische Universität Darmstadt przeciwko Eugen Ulmer KG

(Sprawa C-117/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. n) — Korzystanie z utworów i innych przedmiotów objętych ochroną w celu badań lub prywatnych studiów — Książka udostępniona osobom prywatnym za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali w bibliotece publicznej — Pojęcie utworu, który nie podlega zasadom zakupu lub licencji — Prawo biblioteki do digitalizacji utworu znajdującego się w jej zbiorach w celu udostępnienia tego utworu użytkownikom za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali — Udostępnienie utworu za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali umożliwiających jego drukowanie na papierze lub utrwalenie na kluczu USB]

(2014/C 409/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof